

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Πορτογαλική Δημοκρατία, εκδίδοντας την Υπουργική Απόφαση 783/98 χωρίς να την κοινοποιήσει όταν ευρισκόταν στο στάδιο του σχεδίου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 8 της οδηγίας 98/34/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και κανονισμών, με τη μορφή που είχε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών·
- να καταδικάσει την Πορτογαλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 2 του Κανονισμού περί Ναυσιπλοΐας εντός Ταμιευτήρων (Υπουργική Απόφαση 783/98 της 19ης Σεπτεμβρίου 1998) περιέχει τεχνικούς κανόνες κατά την έννοια της κοινοτικής νομοθεσίας. Πράγματι, πρόκειται για διάταξη κανονιστικής φύσεως την οποία θέσπισε η Κυβέρνηση της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, νομικώς υποχρεωτική και ορίζουσα τα τεχνικά χαρακτηριστικά (διαστάσεις και ισχύ προώσεως) τα οποία πρέπει να διαθέτουν τα σκάφη αναψυχής για να μπορούν να χρησιμοποιούνται στην Πορτογαλία κατά τη ναυσιπλοΐα αναψυχής εντός ταμιευτήρων δημοσίων υδάτων δημοσίας υπηρεσίας εντός της πορτογαλικής επικράτειας, με μία μόνη εξαίρεση, τους ταμιευτήρες του ποταμού Douro. Είναι, συνεπώς, προφανές ότι το εν λόγω άρθρο εφαρμόζεται στην Πορτογαλία και πάντως σε σημαντικό τμήμα του κράτους αυτού. Κατά συνέπεια, η Πορτογαλική Δημοκρατία είχε, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/34/ΕΚ, την υποχρέωση να κοινοποιήσει στην Επιτροπή το σχέδιο νομοθετικής πράξεως το οποίο εξέδωσε η Πορτογαλική Κυβέρνηση με τη μορφή της Υπουργικής Αποφάσεως 783/98.

⁽¹⁾ ΕΕ L 204 της 21.7.1998, σ. 37

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Σουηδίας, που ασκήθηκε στις 26 Νοεμβρίου 2003

(Υπόθεση C-501/03)

(2004/C 21/48)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους W. Wils και K. Simonsson, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 26 Νοεμβρίου 2003, ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, προσφυγή κατά του Βασιλείου της Σουηδίας.

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο της Σουηδίας, μη έχοντας θεσπίσει τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες 2001/12/ΕΚ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2001, για τροποποίηση της οδηγίας 91/440/ΕΟΚ⁽²⁾ του Συμβουλίου για την ανάπτυξη των κοινοτικών σιδηροδρόμων, 2001/13/ΕΚ⁽³⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2001, για τροποποίηση της οδηγίας 95/18/ΕΚ⁽⁴⁾ του Συμβουλίου σχετικά με την παροχή αδειών σε σιδηροδρομικές επιχειρήσεις, και 2001/14/ΕΚ⁽⁵⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2001, σχετικά με την κατανομή της χωρητικότητας των σιδηροδρομικών υποδομών και της χρέωσης για τη χρήση σιδηροδρομικής υποδομής καθώς και με την πιστοποίηση ασφαλείας, ή, εν πάση περιπτώσει, μη έχοντας ενημερώσει σχετικώς την Επιτροπή, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις οδηγίες αυτές,
2. να καταδικάσει το Βασίλειο της Σουηδίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προθεσμία για τη μεταφορά στο εσωτερικό δίκαιο των οδηγιών έληξε στις 15 Μαρτίου 2003.

⁽¹⁾ ΕΕ L 75, 15.03.2001, σ. 1.

⁽²⁾ της 29ης Ιουλίου 1991 (ΕΕ L 237, 24.08.1991, σ. 25).

⁽³⁾ ΕΕ L 75, 15.03.2001, σ. 26.

⁽⁴⁾ της 19ης Ιουνίου 1995 (ΕΕ L 143, 27.06.1995, σ. 70).

⁽⁵⁾ ΕΕ L 75, 15.03.2001, σ. 29.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά του Βασιλείου της Ισπανίας, που ασκήθηκε στις 27 Νοεμβρίου 2003

(Υπόθεση C-503/03)

(2004/C 21/49)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Carmel O' Reilly και τον Luis Escobar Guerrero, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 27 Νοεμβρίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου της Ισπανίας.